

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrkor 2023

Tredje söndagen i fastan

”Kampen mot ondskan”

1 Kung 18:26-29, 36-39

Upp 3:14-19

Mark 9:14-32

Ps: 135, 584:4, 219, 282, 700:1, 442

Den här predikan kommer handla om två repliker som vi hörde nyss i evangeliet. Först Jesus som säger till mannen med sin sjuke son: *”Allt är möjligt för den som tror”* och mannens svar: *”Jag tror. Hjälp min otro”*.

Det som Jesus säger till mannen skulle ju kunna uppfattas som kritik. Om du bara hade haft tillräckligt med tro så hade din pojke aldrig behövt bli sjuk från första början, det var din bristfälliga tro det hängde på.

Allt är möjligt för den som tror, det ligger ganska nära det där hurtiga: om du bara *vill* så *kan* du också. Men vi vet ju att det inte är sant, det finns mycket som vi inte kan hur mycket vi än vill. Och samma gäller väl också med: *”allt är möjligt för den som tror”*. Är det verkligen så? Är det så att om vi bara hade tro så blir också allt möjligt för oss. Om vi upplever att allt faktiskt inte är möjligt, och det gör vi nog – betyder det att vi saknar tro?

För att få svar på det behöver vi säga något om tro. Det blir lätt att man tänker på tro som något man kan *föröka* om man bara anstränger sig lite. Att tron kan variera mellan oss i mängd eller styrka. Ibland sägs det ju att någon har en *stor* tro eller *stark* tro. Men tro är inget som kan vara starkare eller svagare. Tro kan inte vägas eller mätas. Man kan inte säga att ja, jag har hundra kilo tro och det är mer än dig som bara har femtio kilo.

Tro är att gå genom livet tillsammans med Jesus, som hebreerbrevets författare skriver om Mose: *”I tro ... höll han ut, därför att han liksom såg den Osynlige”* (Hebr 11:27) Tro är att räkna med den *osynliga* dimensionen i tillvaron, att se bortom rummets och tidens horisont.

Tro är när du *öppnar ditt fönster* mot denna verklighet och sträcker dig mot Gud.

Det är med denna förståelse av tro som vi får närma oss det Jesus säger: *”Allt är möjligt för den som tror”*. Det var ingen kritik mot mannen för att han skulle ha för svag tro. Tro är att komma till Jesus och därför var allt möjligt för mannen – eftersom han kommit till Jesus med sina bekymmer! *Ingenting är ju omöjligt för Gud* – som ängeln sa till Maria.

Allt var möjligt för Jesus eftersom han levde i samklang med sin fader i himmelen. Han var ett med sin faders vilja och tro är att *vilja* det som Gud vill. Jesus menade inte att mannens tro

i sig borde ha gjort det möjligt att bota pojken *utan* Jesus, men mannens tro hade drivit honom till Jesus, som var den som kunde.

Det blir ju tydligt eftersom lärjungarna hade misslyckats att bota. Ja – för Jesus var ju inte där. När vi försöker göra något utan Jesus så kommer vi misslyckas.

Och då kommer vi in på den andra repliken: ”*Jag tror – hjälp min otro*”. Det låter som en motsägelse. Han får väl bestämma sig, antingen tror han eller inte, han kan väl inte göra båda? Men när han säger ”*Jag tror*” så handlar det om Jesus, att han litar på honom. Det gjorde han ju annars hade han inte sökt upp honom! Och när han säger ”*hjälp min otro*” handlar det om honom själv. Hans egna tvivel på att pojken verkligen kommer bli frisk. Han har redan fått se hur lärjungarna misslyckades, och vi kan nog ana att de inte var de första som han vänt sig till. Han kanske hade varit runt till många olika läkare och andeutdrivare utan att något hade hjälpt. Ändå vågar han återigen riskera att bli besviken genom att vända sig till Jesus. Tron finns där eftersom han kommit till Jesus men om han verkligen kan hjälpa vet han ännu inte. Men det tvivlet är inget hinder. Undret sker eftersom han är där.

Tvivel står inte i motsats till tro, tvivel är faktiskt en *förutsättning* för tro. För i tvivlet ligger en *önskan* att tro. Om du inte hade haft en vilja att tro, så hade du heller aldrig tvivlat.

Otro – kanske inte i den betydelse som mannen talade om utan i betydelsen *medveten vägran* det är något annat. Den otron tvivlar aldrig utan är tvärsäker på vad den vet. Och det är först när otron faktiskt börjar tvivla som den tar första steget mot tro.

Tage Danielsson har sagt: ”*Utan tvivel är man inte riktigt klok*”. Och ja – en människa som alltid är tvärsäker på allt, som aldrig har några tvivel, en sådan människa - förutom att han kan vara väldigt jobbig att leva med – en sådan riskerar att hamna väldigt fel och göra stora misstag. Det är ju tvivlet som får oss att söka vidare, det är tvivlet som ständigt korrigerar oss.

Men det är tro som har fått dig till kyrkan idag – oavsett hur mycket tvivel du bär på. Tvivel behöver inte vara ett hinder för att komma till Jesus. Jesus är här idag. Även om vi är i samma situation som Mose att vi inte kan se Jesus – kan vi genom vår tro *liksom se den osynlige*. Han som kommer till oss i sin kyrka, i bön och lovsång och i nattvardens bröd och vin.